

датъ, че се прѣструвамъ ужъ че ще ги удари и тѣ никакъ не се страхуватъ“.

Както виждаме, врабцитѣ сж умни и признателни много повече отъ колкото можемъ да си мислимъ. Тѣ помнятъ стореното имъ зло или добро. Така можемъ да си обяснимъ, защо врабчето, като види възрастень човѣкъ не мръдва отъ земята, а като види дѣте, мисли че е на безопасно мѣсто само на стрѣхата: то вече знае отъ опитъ, че дѣтето ще му прати нѣкой камтъкъ.

Ето защо, млади читатели, вмѣсто да гонимъ врабцитѣ и да имъ ризваляме гнѣздата, най-хубаво ще бжде, ако постѣпимъ като този французинъ: да хранимъ врабцитѣ, които дохаждатъ у насъ, да ги не безпокоимъ и така да си спечелимъ едни добри приятели.

Моята сестричка.

1.

*Много си обичамъ
Моята сестричка,
Че е все засмѣна
Ако и мъничка.*

2.

*А е много малка —
Нѣма оцъ годинка,
Но намъ е обична,
Че ни е саминка.*

3.

*Денемъ си играемъ
Весели играчки
Радостни, доволни,
Ако и самички.*

4.

*Вечерь пакъ съсъ нея
Лѣгаме при мама,
И дордѣ заспиме
Пакъ играемъ двама.*